

En predikan för Kyndelsmässodagen

Av Emmanuel Martens, karmelit (1920–2007)

Vi firar i dag Herrens frambärande i templet eller Kyndelsmässodagen, dagen då ljusmässan firas. Det är just som vårt ljus, som folkens ljus, som vi i dag hyllar vår Frälsare, Jesus Kristus. Vi upprepar på något sätt det som Symeon gjorde när Maria och Josef kom in i templet med Jesusbarnet. Han tog honom i famnen och välkomnade i honom glädjestrålande den utlovade Messias, ljuset som skulle upplysa Israel och alla folk.

I dagens ljusprocession har vi på ett symboliskt sätt velat upprepa det som Symeon gjorde. I det tända ljuset har vi tagit emot Jesus, världens ljus. Och genom att bära det i processionen har vi gett till känna att vi vill vandra i detta hans ljus och sprida det i världen. Låt oss betrakta detta lite närmare.

Vi bekänner för det första att Jesus Kristus är världens ljus. Och *hur* vi skall göra det är Symeon ett lysande exempel på. Han kallas ”rättfärdig och from”, och just som sådan trodde han av hela sin själs kraft på Guds löften om Israels frälsning, ”han väntade på Israels tröst” står det i texten. Och *hur* väntade han? Det var verkligen inte fråga om en vag och passiv längtan! ”Den helige Ande var över honom” säger Lukas.

Det måste ha varit en längtan som till fullo öppnade hans hjärta för Gud, till den grad att Guds Ande var hans Ande och hans längtan helt sammanföll med Guds längtan. För naturligtvis var det först och främst Gud som längtade, han längtade efter att få sända sin Son till världen och frälsa den. Till detta behövde han människor, sådana som Symeon, ”rättfärdiga och fromma”, som av hela sitt hjärta ville ta emot hans frälsningsverk.

Sådana människor var också Maria och Josef som vi ser träda in i templet, helt okända för folket som trängdes vid tempelporten men desto mer kända av Gud. Ingen lade märke till dem, men så snart Symeon fick syn på det oansenliga äkta paret med deras två duvor, de fattigas offer, började hans gamla hjärta att jubla. När han fick ta barnet i sina armar visste han att hans stora dröm, den som han hade levt för, hade gått i uppfyllelse som Anden lovat honom, och att han nu kunde dö i frid.

Är det med en sådan glädje och en sådan levande tro som vi själva i Jesus Kristus känner igen vårt sanna ljus och prisar Gud för den stora nåd han har bevisat oss genom att uppenbara honom för oss?

Det är en nåd som vi aldrig till fullo skall kunna uppskatta. Och den har getts oss för att vi skall begrunda och fördjupa oss i den så att den verkligen blir det ljus som segrar över allt mörker i vårt liv, allt det som håller oss fångna, all synd och oro, allt tvivel, all själviskhet. Bara Jesus kan genom sin Ande till fullo befria oss, till den grad att, liksom hos Symeon, hela vår längtan koncentreras på vår och hela världens Frälsare.

Vi skall alltså fördjupa vår tro på Kristus. Men det kan vi bara göra genom ”att vandra i denna tro”. I ljusprocessionen har vi uttryckt vår vilja till detta. Det innebär att vi vill inrikta hela vårt liv på Jesus, på hans glada budskap. Vi är bara kristna och vandrar bara i Kristi ljus i den mån vi lever enligt evangeliets sanningar och normer.

Det är bara så som Kristus *kan* befria oss. Det är inte en lätt väg, den skulle inte ens vara möjlig för oss om vi ville gå den i egen kraft. Den värld vi lever i är en gudsfiotlig värld, den har en annan härskare än Jesus, vilket han själv sade just innan han skulle besegra den (jfr Joh 12:31).

Jesu seger över det ondas makt är något vi måste ta emot dag efter dag. Vi måste låta den tränga in i allt vårt görande och låtande. Därför skall vi ständigt vara medvetna om Herrens närvaro, om hans ljus som upplyser oss genom evangeliet, genom Kyrkan, genom vårt samvete.

Vi måste vara uppmärksamma på att vi har Jesus med oss på vägen, liksom vi bar det tända ljuset i processionen. Annars blir vi så lätt fångslade av andra, bedrägliga ljus, allt det som vårt sekulariserade samhälle frestar oss med, allt det som alla de andra gör, allt det som tilltalar de önsknings inom oss som ännu inte är i harmoni med Herren och hans budskap.

Om vi kunde vara glada i vår uppståndne Herree så som Symeon var jublande glad över det lilla barnet i vilket han igenkände den utlovade Frälsaren, vilken styrka skulle det inte ge oss! ”Den glädje Herren ger är er styrka” läser vi i Skriften (Neh 8:10). Det är betydelsefullt att Kyrkan varje dag i sin officiella kvällsbön, kompletorium, låter oss upprepa Symeons lovsång över något så stort att han gärna ville dö efter att ha fått uppleva det. Och vi har sett så mycket mer än han!

Genom att bära våra tända ljus har vi slutligen också velat uttrycka att vi vill sprida Kristi ljus, hans glada budskap. Det är ett tydligt uppdrag som Jesus gav sina lärjungar och oss alla. Det är inte bara sig själv som han kallade världens ljus. På något sätt likställde han oss alla med sig själv när han sade: ”Ni är världens ljus” (Matt 5:14).

Det är ett oerhört ansvar vi har som kristna. Evangeliets ljus och glädje skall bli synliga i oss, i våra ord och gärningar, vår osjälviskhet, vårt mod att leva annorlunda än de flesta, vår glädje i prövningar, vårt saliga hopp på ett evigt liv hos Gud. Kristus är världens enda sanna ljus och enda sanna hopp. Men han har bara oss kristna för att detta ljus skall skina och detta hopp stråla i världen. Han har bara oss för att bli synlig för de många som inte känner honom.

Låt oss inte skjuta över ansvaret på Kyrkan som organisation, på Kyrkans ledare. Alla är vi ju direkt ansvariga i vår omgivning, alla är vi kallade till att bli heliga genom att leva som kristna på just den plats som Guds försyn har anvisat oss och i just de omständigheter han har ordnat för oss.

Låt oss i dag be Herrens Moder, hon som med så orubblig tro spelade sin svåra roll i frälsningsmysteriet, att hjälpa oss att bli de ljusbärare i världen som Gud förväntar sig.